

A csonka torony

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy szegény özvegyember, s annak három fia meg egy leánya. Lakott a szomszédjukban egy özvegyasszony, s ez azt mondta egyszer a leánynak: - Mondd meg az apádnak, hogy vegyen feleségül engem, mert tudom, Istenem, hogy nem bánja meg. Mondja a leány az apjának, hogy mit üzent a szomszédasszony, s a szegény ember mindjárt feleségül is vette. No, telik-múlik az idő. Eleinte csak jó volt a mostoha, kedvébe járt az urának, a gyermekeinek is, de két hét elteltével úgy megváltozott, mint a szél járása. Elmegy a három nagy legény szántóba, s a gonosz mostoha csak egy vakarut süített a három legénynek, s abba is valami bolondítót kevert. Odaadja a leánynak, hogy vigye el a bátyjainak, s mikor a leány elindult, ezt mondotta magában átokképpen: "Isten adja, hogy ettől éppen a csonka toronyig fusson mind a három!" Megeszik a legények a vakarut, s hát úgy megvadulnak tőle! Megfutamodnak, futnak, futnak, mint a sebes szélvész, hegyeken-völgyeken által, ország-világ ellen, s meg sem állottak a csonka toronyig. Ez a csonka torony pedig egy elátkozott templomnak volt a tornya, nem lakott itt senki lélek, még a madár se járt erre. Haj, édes Jézusom! Sírt a leány keservesen, mikor látta, hogy a testvérbátyjai milyen szörnyűségesen megvadultak. Hazament nagy sírva, elémondja az apjának, hogy mi történt, hogy ő nem marad többet a háznál, elmegy világgá, s addig meg sem áll, míg a bátyjait fel nem találja, ha világ végén is. Eleget az apja, hogy így s hogy úgy, majd talán hazavezérelí fiait a jó Isten, de bizony a leány nem hallgatott az apja szavára, összeszedte váltóruháját, s elindult világgá. Ment, mendegélt szegény, bejárt országot, világot, de csak nem találá meg a bátyjait. Sok-sok járás után egy kicsi házhoz ért, bement oda. Hát ott ül a góc alatt egy öregasszony, de olyan öreg, hogy az orra a térgyit verte. Köszön neki: - Adjon isten jó estét, öreg anyó! - Adjon isten neked is, édes leányom! Hát te hol jársz itt, hol a madár se jár? Elémondja a leány, hogy miben fáradozik. Azt mondja az öregasszony: - Hát édes leányom, én a Nap anyja vagyok, de biz' én magam se tudlak útbaigazítani. Hírét se hallottam a csonka toronynak; de mindjárt hazajő a fiam éjjelre, s az talán útbaigazít. Várnak egy keveset, s hát csakugyan jó is a Nap haza éjjeli szállásra. Szerencsés jó estét kíván az anyjának, s mindjárt kérdi: - Ki van itt, anyó? Valami emberszagot érzek. Elésompolyodik a leány szepegeve, elpanaszolja a Napnak is, hogy milyen nagy szomorúság találta. A csonka toronyban laknak az ő bátyjai, de eddig még senki sem tudá odaigazítani. Gondolkozik a Nap, gondolkozik sokáig, de csak nem jut eszibe, hogy merre lehet a csonka torony. Hanem azt javallja a leánynak, hogy menjen el a Holdhoz, az talán tudja. Megköszöni szépen a leány a jó tanácsot, s elmegy a Holdhoz. Kérdezősködik ennél is, de ez sem tud többet a Napnál, hanem igazítja a Szélhez, ez majd bizonyosan tudja. Megy a Szélhez, éppen otthon találja. Köszön neki, s a Szél fogadja. Kérdi tőle, merre van a csonka torony. Gondolkozik a Szél, gondolkozik erősen, egyszer csak azt mondja: - Tudom én, hol van. Éppen a világ végén, még azon is túl. Ülj fel hamar a hátamra, de kapaszkodj bele jól, mert nagy útra megyünk, s sebesen kell járnunk! Felül a leány a Szél hátára, végigsurrognak-burrognak az egész világon, még azon is túl, s éppen a csonka torony tetején teszi le a leányt. A legények pedig éppen a templom közepén ültek, s a leánytestvérukről beszélgettek. Az idősebb két legény a leányt okolta, hogy ők úgy megvadultak, csak a kisebbik védelmezte. Hej, ha ide vetődnék, mit csinálnának vele! A legidősebb azt mondotta: darabokra szagatná; a második: hogy ő megölné; a harmadik pedig

ezt mondá: - Én bizony megölelném, megcsókolnám, mert ő szegény semminek sem oka. Azzal elhallgattak a legények, s hát - láss csudát! - ott terem előttük a húguk, s keserves sírással a nyakukba borul. De bezzeg nem bántották, hanem mihelyt meglátták, az eszük is nyiladozni kezdett, s megtudták, hogy mindennek az a gonosz mostoha az oka. Tüstént a Szél hátára kerekedtek, azután meg gyalogost eredtek útnak, s meg sem állottak hazáig. Ahogy beléptek az ajtón, nagyot sikolt a gonosz mostoha, s abb' a helyben szörnyű halált hal ijedtében. Az árvák pedig azontúl boldogul éltek, s még ma is élnek, ha meg nem haltak.